

La ballarina flamenca Ana Morales mostra el seu univers d'inconformisme i lluita al públic del 37è Festival Perelada

- **“En la cuerda floja” és el resultat de la recerca d’una veu artística pròpia amb un flamenc fragmentat i d’una rotunda contemporaneïtat**
- **Ana Morales i el Bolita Trío mantenen un diàleg constant, intens i deliciós entre dansa i música**

Peralada, 1 de agosto de 2023

El títol de l’esplèndid espectacle que ha ofert avui la ballarina catalana Ana Morales al Festival Perelada, al Mirador del Castell, acompanyada del Bolita Trío, sembla prou explícit com a declaració d’intencions: *En la cuerda floja*. Aquest solo és exactament això, un pas per la corda fluixa, perquè el públic ha assistit corprès a un exercici de funambulisme artístic d’Ana Morales, que abandona la zona de confort, l’equilibri, l’estabilitat, la seguretat, per endinsar-se en camins del ball i del flamenc no fresats, encara per explorar, a la recerca d’una veu pròpia.

La mateixa Ana Morales és la responsable de la direcció artística, la coreografia i la interpretació d’*En la Cuerda floja*, però ha comptat amb el ballarí i coreògraf Roberto Oliván per a la codirecció escènica – també pel disseny de l’escenografia- i amb la inestimable aportació de José Quevedo “Bolita” per a la creació i la direcció musical. Aquest també interpreta la música en directe tocant la guitarra, conjuntament amb els dos membres més del trio que porta el seu nom, Paquito González (percussió) i Pablo Martín (contrabaix), dos músics exquisits com el líder de la formació, que han protagonitzat moments brillants al llarg de la vetllada.

Diu Morales que necessita “nous estats, físics i emocionals, per poder seguir creant i transformant-me, per això ballo” i és per això que en aquest espectacle multicapes, aquesta ballarina de 41 anys, de Vilafranca del Penedès, a qui van atorgar el Premi Nacional de Dansa de 2022, posa a prova els límits del flamenc, les costures mateixes de la dansa, del seu cos i fins i tot del seu esperit. Perquè no sap fer altra cosa. Perquè en la seva dansa sempre recrea estats del seu periple vital, una connexió aquesta, amb la vida, que resulta indissociable del seu llenguatge artístic. Resulta encomiable que una artista que,

malgrat que encara és jove, té una carrera tan sòlida i contrastada, no s'acomodi i persisteixi en la recerca d'aquesta veu pròpia.

Es pot dir, doncs, que el ball de Morales en aquest espectacle, que es va estrenar a la Bienal de Flamenco de Sevilla l'any 2020, és autobiogràfic i parteix de la inquietud. La mateixa artista es fa preguntes al respecte -fins i tot ressonen com una veu en off- i el seu ball sembla aparentment un grapat de respostes, però el resultat final és que obre indefectiblement la porta a d'altres qüestions, qui sap si sense resposta. "Què li passa al nostre cos i a la nostra ment quan busquen l'ordre? L'estabilitat, és una utopia? Necessitem el desequilibri per sobreviure?" Aquestes són les qüestions bàsiques, el catalitzador dramàtic de la peça, que la ballarina afronta, no sense experimentar sensació de vertigen i dur a sentir-la també al públic.

Veient l'espectacle acudeixen desordenadament, com una allau, els dubtes. Perquè, i si la utopia no fos l'equilibri, sinó el desequilibri, i per tant aquest és allò que ens fa sentir vius? Mantenir un ordre, una estabilitat, és una aspiració intrínsecament bona? És possible mantenir una tessitura així en un món cada vegada més injust i més desigual, que ens posa a prova contínuament i que la majoria observem atònits incapaces de reaccionar, anestesiats?

Tot això també hi és en l'espectacle d'Ana Morales, que es caracteritza per un tipus de ball flamenc mestís, un flamenc fragmentat, innovador, contemporani, d'una força abrusadora, d'una elegància proverbial, que és el resultat d'aquesta recerca constant d'una funàmbula que ha abandonat la plataforma de seguretat on hi ha fermat el cable, però desconeix a quina distància està la plataforma de seguretat de l'altre extrem i, fins i tot, si aquesta existeix i no estarà destinada a fer equilibris al llarg de tota la vida.

Morales es mou entre les contradiccions, amb batalles establertes entre la tradició i la innovació, perquè el seu ball flamenc és pur i atàvic i el ball contemporani prové més de la raó, però també de la intuïció. Una altra dicotomia, que també és present en l'art de Morales: l'Andalusia dels seus pares i la Catalunya que és la seva llar. Dicotomies d'aquest tipus són constants i per tant la lluita dialèctica no té fi, de manera que cada posada en escena d'*En la cuerda floja* és diferent. També es troba en aquesta posició el trio de músics, que es mou entre el jazz i el flamenc, la improvisació i l'acadèmia.

La contemporaneïtat és la via de trencament d'aquesta ballarina per tal de fer camí, que pren de la tradició només el que li serveix per avançar i expressar allò que necessita transmetre, en aquest cas un profund desconcert, una missió a la qual hi contribueix la música del guitarrista de Jerez, José Quevedo "Bolita". La dansa i la música, ambdós, segueixen un camí paral·lel, però això no evita que

s'il·lustrin mútuament i es desconstrueixin a l'ensem. L'expressivitat, la força, l'efervescència de Morales té un efecte remarcable en el públic, al qual treu la son del darrere les orelles i li acosta el seu punt de vista, el seu esperit inconformista i incansable en la recerca de nous camins, mirant que el respectable apreciï i entengui si més no, més enllà de compartir-la, la seva tessitura. Sembla que ha aconseguit el que es proposava, si tenim en compte la reacció del públic que, no només ha aplaudit de manera espontània en diversos moments de l'espectacle, sinó que ha acomiadat els artistes amb una ovació ben intensa posats dempeus.